

CSOÓRI SÁNDOR

Anyám szavai

Köszönjük neked, fiam, hogy hazajöttél,
mert mi már olyan öregek vagyunk,
mint fönt a padláson az a falióra
s a mutatónk már nagyon a temető felé mutat.
Szépszerén azt se tudjuk, csütörtök van-e, kedd-e?
Amikor jössz, az a mi vasárnapunk.

Apád még csak-csak, idefut, odafut,
de nekem már a kisajtóig is ménkű hosszú az út,
hányszor megemlegetem azt a körtefát,
amit a konyhaajtó előtt fordított ki a bomba,
meg tudnék benne kapaszkodni, mint most a te karodba.
Talán, ha bottal járnék! — — No még csak az hiányzik!
Fogom inkább a sóprút, azzal botozgatok el
a ház végéig, a kapuszájig, minthogyha dolgom volna.

Csak várni ne kéne soha! Várni levélre, híradásra.
Ha kisiklik egy vonat, nem alszom éjjeleket —
A múltkor is, amikor Amerikába mentél,
a szemem belülről kisebesedett:
eljutsz-e? visszajutsz-e? ülsz-e még ide mellém?
mert nekem minden távolság: tenger és túskebokor
és minden repülő lezuhan, amelyen te utazol.

Mondom is a doktornak: doktor úr, hogyan lehet,
hogy én már a fölröppenő madártól is megijedek?
és annyi havat álmodok össze-vissza: hókazlat, hóhegyet
és mindegyik mögül a fiamat hallok — igen, a köhögésedet,
de mintha fekete puskacsövek és messzelátók figyelnék lépteimet.

Talán, ha én is kelek-forgok a világban amerre te,
nem féltetek a kilengő, magas házaktól
s a krokodilusos tavaktól se,
a mosolygó, késes emberektől, akik bankot rabolnak,
vagy csak játszanak,
álarc van rajtuk, mint szüretibálos ördögökön
s bohócos nagykalap,
de ki szegény: akkor is fél, amikor nevetetne, amikor örül —
ki van az én szívem is verve, hét vassal köröskörül.

Sok ünnep, sok nyár

*Sok ünnep, sok nyár, sok eső
emlékeztet magamra. Vöröshangyás
erdőkben háltam. Bokornak látott
a bokor, cigánynak a cigányok.*

*Zöldhátú kőrishogarak hordták szét
pillantásomat: szememből semmi
el ne vesszen. S Noé kívánta meg
a lányait éjféli verseimben.*

*Hazám, hazám, kezdtem el én is,
de folytatni csak magamban tudtam:
őszi rózsák óriáskerekére kötve
forogtam sokszor félájultan,*

*föl-le, föl-le, hajam az égben,
hajam a sárban, halcsontváz fehér
fésűjével tépetve, mégse rongyként,
mégse korai elmúlásban.*

*Sehonnai fény keres most is
arcomon, bőrömön helyet, mintha tölem
akarna sokasodni s félig-tűz,
félig-ember testben
boldogtalanul boldogulni.*

(1969)

A kis fenevad

*Jön, jön a kis fenevad hozzám
körömcipőben,
jön a hídon át, idáig hallom —
A lecsupaszkodó Margitsziget tölgyfái fölött
varjak forognak, mint a gyász kocsi
kerekei.
Hó készülődik, hó, írja az újság,
lassan a szobámban is már megered,
de ő csak jön kirügyezve, mint akit zene kísér:
hanyatló, nyári délutánok
dobszólója —*

Néger lányokat láttam így egyszer
közeledni Havannában,
a homokzsákokkal
és a vörös dáliákkal eltorlaszolt utcán
narancsot ettek,
mintha a fenyegetett világ nevében
tüntettek volna édes mozdulatokkal —

Hogy prüszkölne a vén Bakkecske-Anakreon
a szélverte hídláb tövében, ha látná:
fölötte micsoda mennyország vonul,
micsoda tüntető cipőkopogás a halál ellen,
gyöngéd comb-súrlódás zaja
s fekete sásé.

(1970)

